

In België 6 Frs — In Nederland

ZEVENDE

KUIFJE

34

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

OIL CITY
STAAT IN
BRAND!

Het Geheim

KOM je spelen, Hans ?
— Neen. Ik heb er nu geen zin in.

Zijn broers en zuster trekken verder en Hans blijft alleen achter in de duinen. Wanneer zij uit het gezicht verdwenen zijn, loopt hij naar het verlaten strand, waar de zee tijdens de ebbe grote plassen achtergelaten heeft. De zon speelt er in. Urenlang zwerft Hans eenzaam langs de waterplassen...

's Anderendaags vraagt men hem weer of hij mee gaat baden. Weer weigert Hans...

— Ik heb er geen zin in vandaag.

En terwijl zijn broers en zus met de bal spelen, trekt Hans weer langs de plassen, net als daags te voren.

Rond zes uur verdwijnen de badgasten voor het avondmaal. Men komt Hans roepen :

— Ga je mee naar huis ?

— Ja. Ga maar, ik kom zo dadelijk.

En alvorens hij zijn broers en zuster, Annie, volgt, wil hij eerst nog de laatste plassen afspeuren. Maar daar komt Annie op haar stappen terug. Ze vindt de doening van haar broer zo vreemd. Dat is zijn gewoonte niet, zich zo op zijn eentje terug te trekken. Wat zou hij in 't schild voeren ? Heeft hij soms muizenissen in z'n kop ?

— Wel, kom je me bespieden ? roept Hans.

— Bespieden ! Ik wou alleen weten wat er scheelt ? Maar wat doe jij daar ? Schelpjes rapen ?

— Wel ja, schelpjes rapen ! Mogen de jongens dat soms niet doen ?

— Wat ben jij van kwaad humeur sinds een paar dagen !

— Wel neen, antwoordt Hans, die er zich nu rekenschap van geeft dat hij zich wat onhebbelijk gedraagt.

Wanneer zijn zus achter het duin verdwenen is, telt hij zijn schelpjes en werpt de minder mooie weg. Hij heeft een scherpe keuze gedaan. Alleen de witte en de koffiekleurige heeft hij bewaard. En de echte witte en mooie bruine zijn zeldzaam. Hij bekijkt zijn schat nog eens, steekt hem dan in zijn zakdoek en stapt met rasse schreden naar huis.

Na het avondmaal trekt hij naar zijn kamer en laat zich niet meer zien.

's Anderendaags is Hans de eerste uit de veren. Hij klopt aan de deur van zijn ouders en springt de kamer binnen.

— Kijk, moeder, wat ik voor jou heb gemaakt !

En Hans schenkt zijn verwonderde moeder een prachtig schelpensnoer.

— Ik heb ze zelf gezocht en aan elkaar gerijgd, verklaart hij fier.

En moeder staat nog meer verbaasd, want het is inderdaad fijn werk. Zoiets is men van jongens niet gewoon.

— Is dat voor mij, Hans ? vraagt ze gelukkig.

— Ja, moeder, het is toch 15 Augustus, je naamdag, vandaag ?

— Dat is zo, Hans !

En Hans krijgt een dikke kus van zijn gelukkige moeder, die geen mooier geschenk kon krijgen van haar grote zoon !

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Johan Jacobs, Lokeren. — De firma vertegenwoordigt die produkten niet meer. In een goede fotohandel zul je waarschijnlijk je gerief vinden. Met mijn beste groeten.

P. Ausloos, Heverlee-Leuven. — Je brief goed ontvangen. Je zou bij gelegenheid eens een bezoekje moeten brengen aan onze redactie. Met mijn hartelijkste groeten.

Dirk van Dijck, Antwerpen. — Ik heb rechtstreeks op je vraag geantwoord en hoop dat je voldoening gekregen hebt. Hartelijk.

Jaap van der Meer, Utrecht. — Het eerste nummer van « Kuifje » is verschenen op 266 September 1946. We vieren binnen enkele weken onze zesde verjaardag !

Marieke Slabinck, Gent. — Er zijn misschien even veel meisjes als jongens die ons blad lezen, als is het dan ook meer een jongensblad. Er zullen waarschijnlijk veel minder jongens zijn die boeken en bladen zullen lezen die speciaal voor meisjes geschreven werden. Met mijn beste groeten.

Karel De Kanderlaar, Hasselt. — Je opmerking was zeer juist. Men kan zich steeds vergissen. Drukfouten zijn storend... en onvermijdelijk. Er glippen er steeds door de mazen van de netten die de correctors hen spannen.

Leo Vlaminck, Brugge. — Bob Demoor heeft daar reeds aan gedacht, maar hij zal er jammer genoeg niet kunnen op ingaan. Uitgesteld is niet afgesteld. Met mijn beste groeten.

Mia Rijckmans, Leuven. — Hoeveel Kuifje's bons heb je reeds bijeen gekregen ? Ik verwacht nog enkele gedichtjes ter inzage. Misschien is er wel eentje bij dat we kunnen opnemen ? Met mijn beste groeten.

IN HET PALEIS VAN SCHONE KUNSTEN TE BRUSSEL

SALON VAN HET KIND, DE JEUGD EN HET GEZIN

Van Donderdag 4 September tot Zondag 14 September wordt in het Paleis voor Schone Kunsten te Brussel een Salon voor het Kind, de Jeugd en het Gezin gehouden. Dit salon wordt een echt sprookjespaleis met allerhande attracties : een miniatuur dierentuin, schouwburg, bioskoop, Variététheater, enz.

K U I F J E

zal er een eigen zaal hebben waar je geliefkoosde tekenaars hun werken zullen komen tekenen. Van volgende week af zul je in je blad een **gratis ingangsbon** vinden voor het sprookjespaleis.

Nadere bijzonderheden in ons volgend nummer.

MEN ZEGGE HET VOORT !

DE KUIFJE'S BON

WAAR WONEN JULLIE ?

Jullie naam alléén volstaat heus niet, we hebben ook jullie *VOLLEDIG* adres nodig !

X. Lemaire, Traimont. — J. Collard, Warnifontaine. Lisette Degelaar, Lembeek. — Prudhomme, Mechelen : Je vergeet je adres en stuurt 150 punten voor een portefeuille, waar er toch tweehonderd nodig zijn ! — *Jean Kalsz, Echternach. — M. Boelens, Kaprijke. — J. van Elewijk.*

ALLEEN VOOR ONZE VERSTROOIDE VRIENDEN

X., Luik. — 50 punten in een witte omslag.

X., Hamme. — 200 punten voor een portefeuille.

X. te X. — 200 punten in een blauwe omslag voor een portefeuille.

X. van Sint-Gillis/Dendermonde. — Je pakje werd overgemaakt aan de firma ARTIS, doch je hebt vergeten je volledige naam en adres te geven !

X., Deinze. — 50 punten voor reeks 2 van « Reinaert de Vos ».

X. te Ide... — 200 punten in een witte omslag.

X., Brussel. — 50 punten voor reeks 3 van « Reinaert de Vos ».

X. te X. — 758 punten in een rood pakje.

X., Farciennes. — 52 punten in een witte omslag.

X. te X. — 400 punten en 80 vignetten in een groene omslag.

X., Wasmes. — 250 punten in een witte omslag.

X., Gedinne. — 50 punten in een gele omslag.

X., Nazareth. — 50 punten.

X., Marke. — 100 punten in een witte omslag.

X., Auvelais. — 204 punten in een bruin pakje.

X. te X. — 200 punten in een bruin pakje voor een portefeuille.

X. te Kortemark. — 50 punten in een witte omslag.

X. te Ath : 195 punten in een witte omslag.

★

J. Willems, Rosa Vanden Berghe, Gilbert Monceau : Jullie zendingen waren onvolledig en werden teruggestuurd. Tel in de toekomst jullie punten nauwkeurig !

KUIFJE (weekblad) — *Redactie, Publiciteit :* Lombardstraat, 24, Brussel — P.C.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Brussel. — KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abon. : fl. 3,50 per kwartaal.

Tijl Uilenspiegel

Na een twist met Tijl verliet Riesenkraft het galjoen. Op het ogenblik dat hij de oever bereikte werd hij neergeslagen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Zo ver staat het verhaal :
Enkele jongelui, die in 1914 een bootreis maakten, werden door een Duits kaperschip op een eiland van de Stille Oceaan afgezet. Ze moesten hier de wijk nemen voor de Papoea's, doch werden op het eiland van de Maori's hartelijk ontvangen. De Papoea's vragen de uitlevering van de blanken...

EEN HEEL JAAR VACANTIE

AVONTURENROMAN DOOR YVES DUVAL

GEILLUSTREERD DOOR A. WEINBERG

Algemene mobilisatie

SEDERT de hartelijke ontvangst op Hono Roeroe, voelden wij ons veilig en waren we de angstige uren op het eiland Ravendonck vergeten. Het ultimatum van de Papoea's kwam er ons bruusk aan herinneren, dat we op een uithoek van de wereld, ver van iedere beschaving woonden, omringd door wilden waarvan velen nog kannibalen waren.

Hama Koea antwoordde de afgevaardigden reeds...

— De koning — vertaalde Daelmans voor ons — weigert gehoor te geven aan het verzoek. Hij zegt, dat zijn blanke broeders onder zijn bescherming staan en iedere belediging tegen hen, ook tegen hemzelf is gericht.

— Bravo, riep Firmin, ik stel voor die drie kroeskoppen neer te knallen zo ze zich niet onmiddellijk uit de voeten maken !

— Hou je kalm, beval Daelmans, dat zou vreselijk onhandig zijn. De Papoea's trekken af, doch ze zeggen, dat wij de prauwen van een geallieerd eiland hebben vernietigd en dat zij zich zullen wreken.

De drie vogelschrikkers daalden inderdaad de weg af, die naar het strand leidde. Ze maakten onrustwekkend gebaren en schreeuwden bedreigingen naar de Maori's, die om hun vorst geschaard stonden en de aftrekkende Papoea's uitjouwden. Met het geweer aan de heup begeleidden wij hen tot aan de oever in het licht van harstoortsen. Toen ze een eind in zee waren, vertrouwde Hama Koea onze professor toe, dat de Papoea's een buitengewoon agressief ras waren. Zijn broer, die over een eiland geheerst had op vijf dagen varens van Hono Roeroe, had het enkele jaren geleden met hen aan de stok gehad. Ze waren met ongelooflijke wreedheid te werk gegaan, hadden het dorp letterlijk weggeveegd, vrouwen en kinderen als slaven meegevoerd. Zijn broeder was in de strijd gevallen...

— Geloof je dat de Papoea's zullen trachten ons hier aan te vallen ? vroeg Bert.

— Heel waarschijnlijk, antwoordde Daelmans, doch er dreigt geen onmiddellijk gevaar. Ze moeten hun volk en de prauwen van vele geallieerde eilanden verzamelen alvorens ze tot de aanval kunnen overgaan.

— We zullen op onze hoede moeten zijn, meende ik, want indien Hono Roeroe langs de Oostkust bijna oninneembaar is, ligt het strand in het Westen open. Zelfs langs de rotsen van het Noorden of het Zuiden is het mogelijk; we hebben het meer dan eens beproefd als spel !

— Het is juist daarom dat ik de koning morgen zal voorstellen het eiland in staat van verdediging te brengen.

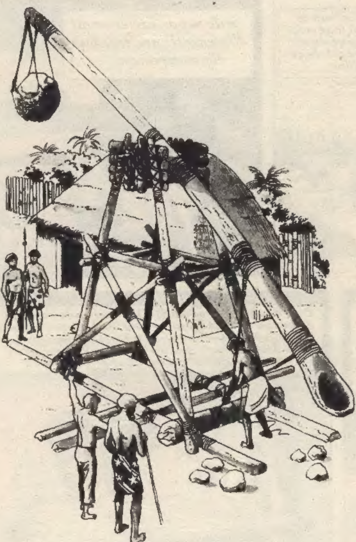
Die nacht sliepen we onrustig. Bert beleefde opnieuw de tragische uren die hij destijds als gevangene bij de Papoea's had doorgebracht. Firmin droomde van schermutselingen en strijd. Erik, de toekomstige polytechnicus bouwde geweldige verdedigingswerken en Meersmans dacht er aan, met het oog op een belegering, de nodige levensmiddelen op te slaan.

De volgende morgen maakten wij een boottocht om het eiland om te kunnen nagaan welke maatregelen, uit strategisch oogpunt, dienden getroffen.

We besloten op het strand een paalverschansing te bouwen. Achter deze verdedigingsmuur zouden wij ons kunnen schuil houden om een aanval af te slaan. Het was een reusachtig werk want het strand was enkele honderden meters lang. De Maori's die de Papoea's uitspuwden werkten met hart en ziel en het woud voorzag ons rijkelijk van het stevige hout dat wij nodig hadden. We stapelden de omgehakte bomen op de top van de helling op en lieten ze dan naar het strand rollen. Toen de muur klaar was, boorden we hier en daar schietgaten en bouwden zelfs drie verhoogde wachtposten van waaruit de schildwachten heel de omgeving konden in ogenschouw nemen. In het midden was er een valpoort voorzien.

Op de Noord- en de Zuidkust van het eiland, daar waar de beklimming van de rotsen mogelijk leek, brachten we kleine platen aan, die in het midden doorboord en over een put geplaatst waren. Ze geleken op de kattenvallen van de marszeilen die men aan de mast van zeilschepen ziet. Vanuit deze schietgaten was het mogelijk de stoutmoedige aanvallers met de meest verscheidene projectielen te bestoken.

Daar we niet over artillerie met groot schietbereik beschikten, hadden we onder leiding van Daelmans een Middeleeuws oorlogstuig vervaardigd. Men heette het toen een katapult. We hadden daarvoor

We hadden een goede buigzame kokosboom uitgekozen...

een buigzame kokosboom uitgekozen en hem horizontaal geplaatst op het uiteinde van vier palen, die aan de top verenigd waren. De kokostam was dus beweegbaar en aan het uiteinde, dat langs de voorkant met een vierde van z'n totale lengte voorbij de palen stak, hadden we een rotsblok bevestigd om het tegengewicht te vormen.

Aan het andere uiteinde, de langste en dunste kant van de stam, hadden we een inkerving gemaakt en die uitgehaald zoals een pollepel.

Hierin legde we een projectiel en we trokken het uiteinde naar de grond toe bij middel van touwen. Zodra we deze koorden loslieten beschreef het uiteinde van deze enorme pollepel — dank zij het tegengewicht — een parabool in de lucht en slingerde de kogel ver van zich af.

Wij werkten geestdriftig en de inboorlingen juichten toen ze vaststelden, dat we het met de katapult rotsblokken van een respectabel gewicht bijna tweehonderd meter ver konden slingeren. Het volstond het tuig goed te richten en de projectielen te doseren om de weg en de plaats waar de kogels zouden neerkomen met grote nauwkeurigheid te berekenen. Het was natuurlijk onze ingenieur Erik welke ons in de wetten van de balistiek had ingewijd.

Maar ook het leger diende te worden georganiseerd. De Maori's waren zachte, vredelievende mensen en de meesten, enkele jagers uitgezonderd, hadden zelfs geen wapens. Allen waren ze nochtans buitengewoon verstandig, moedig, handig, bezield met veel goede wil.

Hama-Koea had alle weerbare mannen onder de wapens geroepen, d.w.z. alle mannen van zestien tot veertig jaar. Onnodig te zeggen dat deze jaartallen zeer elastisch waren vermits de burgerlijke stand op het eiland onbekend was. Ze wilden allemaal meedoen, zelfs kinderen en grijsaards. We hadden zes bataljons van veertig man, verdeeld in vier secties van tien, gevormd. Ieder van ons was tot kommandant gepromoveerd. We hadden in het geheel vijf bataljons jagers-tirailleurs en een zesde bataljon dat het geschut bediende onder leiding van Erik Hagenaar.

Daarenboven hadden we een nationale garde opgericht. Bij handgeklap was Daelmans tot chef van de generale staf benoemd. We hadden plannen van het eiland getekend en iedereen kende zijn gevechtspost.

Bertrand had aan de psychologische kant van de zaak gedacht en voorgesteld onze troepen met een uniform uit te rusten. Heel dat uniform beperkte zich ten laatste tot een bescheiden mutsje in blauw linnen; blauw omdat deze kleur makkelijk te verkrijgen was aangezien er op het eiland vele indigoplanten groeiden.

Iedere morgen defileerden de troepen, met hun boog uit bamboe en hun mutsje schuin op het hoofd, fier over het dorpsplein om zich vervolgens naar het oefenplein te begeven waar schietoefeningen gehouden werden. Ze richtten hun pijlen naar een schijf van gevlochten lianen en het duurde niet lang of ze waren allemaal scherpschutters. Om hun ijver aan te wakkeren werden er wedstrijden ingericht en prijzen uitgedeeld.

Sedert het bezoek van de Papoea's waren er weken verlopen. Op 'n morgen roffelden de wachters op het strand de tamtam en wij sprongen vliegensvlug overeind.

De compagnies van Firmin en Meersmans vatten post achter de verdedigingsmuur. Ik moest de rotsachtige Zuidkust bewaken. Van op die hoogte keek ik naar de zee die letterlijk met prauwen bezaaid was. Het waren ongetwijfeld een duizendtal krijgers die naar ons eiland oprukten. Het zou dus een gevecht van een tegen vijf worden en ik kon me indenken welk gruwelijk lot ons zou beschoren zijn indien de kannibalen er in slaagden Hono Roeroe te overrompelen.

VOLGENDE WEEK :

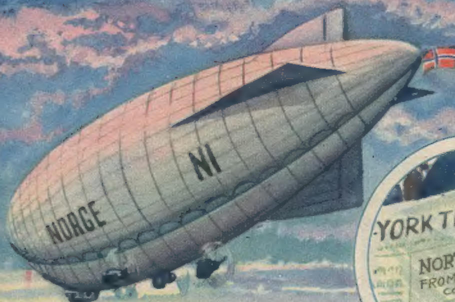
Het vernuft overwint het geweld...

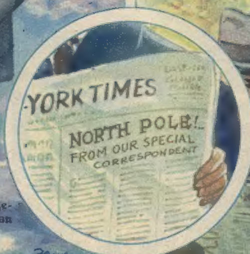

De Ontdekkingsreizen van ROALD AMUNDSEN

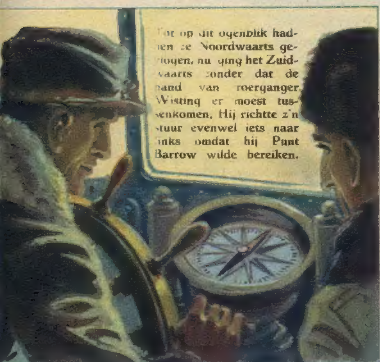
DOOR RAOUL AUGER NAAR HET BOEK VAN E. PEISSON

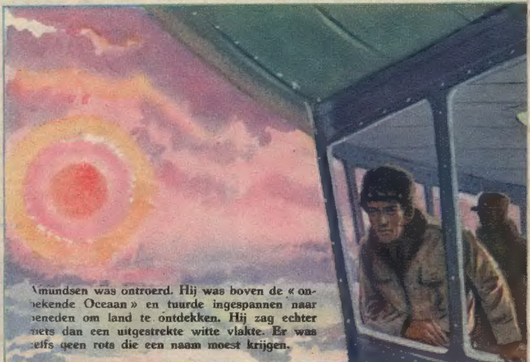
... vloog over de Noordpool aan boord van de ... ballon vervaardigd door Nobile, ...ekend Italiaans constructeur.

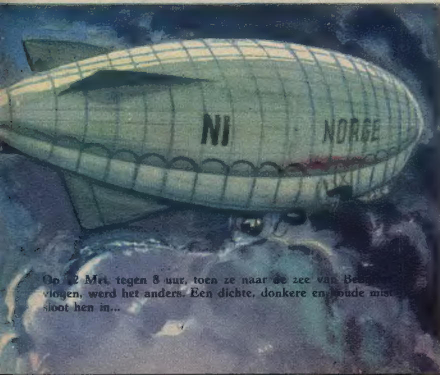

Zie keerzijde

Terug naar beneden. Hier werden ze weer ingesloten door een onweer, wolken en mist die weldra veranderden in een zware, ondoordringbare sneeuw. Acht en veertig uur lang was iedereen op de been om de « Norge » uit die hel te halen. De ballon werd steeds zwaarder door de sneeuw...

De koude was daarbij zo hevig dat de sneeuw zelfs op de motor bevroor ! Door de trilling gleden er echter nu en dan grote pakken sneeuw naar beneden, die door de schroef tegen de mand en de omslag werden geslingerd.

Ondanks de bijtende koude, hesen de Italiaanse matrozen zich langs een stalen balk en de kabels op om het zeildoek te herstellen. Ze gelukten er in tot het reservezeil helemaal versleten was...

N1
NORGE
Eindelijk, laag tegen de grond, verbeterde het weer enigszins. Het sneeuwen hield op en de moedige ontdekkingsreizigers zagen enkele walvisjagers...

Dat was Punt Barrow. Men herkende 't land. De storm had zolang gewoed dat niemand wist hoelang men reeds onderweg was...

Men raadpleegde het logboek waarin de wachtbeurten ingeschreven waren om te weten hoelang hun reis reeds duurde... Er waren bijna zeven en vijftig uren verlopen. Amundsen besloot verder te reisen en Nöme te bereiken.

Ze vlogen over Kotzebue, Bering en de Devilberg. Dan besloot Nobile te landen op een bevroren meer op 90 km. van Nöme. Dit gebeurde op 14 Mei, te 18 u. De tocht naar de Noordpool was ten einde.

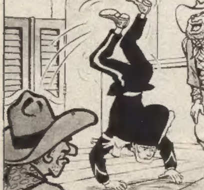

Amundsen reisde naar Seattle, doorkruiste de Verenigde Staten, waar hij hartelijk begroet werd, en scheepte dan in voor Oslo. Heel Noorwegen wachtte op hem.
Stap uit, Amundsen ! Vertel ! Vertel !
Later. Ik ga eerst naar huis.

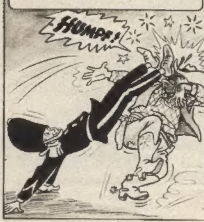

In zijn klein huis van Brunnefjord schreef Amundsen het verslag van zijn reis. 's Avonds keek hij door het venster naar de lucht en de zee...

ITALIA
Op 16 April 1928 las Amundsen dat Generaal Nobile Milaan had verlaten om met 'n nieuw luchtballon-type de Noordpool te bereiken. Zonder dat iemand het vermoedde was met de reis van Nobile het lot van Amundsen bezegeld.

Victoria presenteert
AVONTUUR IN DE FAR-WEST

(Wordt voortgeze[t]

ONZE VISSERSVLOOT

(VERVOLG van BLZ. 4.)

OOSTENDE is de voornaamste tonghaven. De Oostendse tongen worden zowel te Brussel als in de beste Parijse hotels zeer geveerd.

Iets wat een buitenstaander wel zal verwonderen, is het feit dat er een wet bestaat die de vissers gebiedt de vissoorten die beneden een bepaalde minimummaat blijven, weer in zee te werpen ! Zo moet een tong minimum 21 cm. meten en een kabeljauw 30 cm

DE HARINGVANGST

HARING is wel de vis die het meest gegeten wordt. Deze lieve beestjes worden gevangen tussen Oostende en Kaap Gris-Nez (zoek eens op je atlas waar deze kaap en de hoger aangehaalde aardrijkskundige namen liggen !). Het haringseizoen gaat van December tot Februari. De dikke haring die van Augustus tot October gevangen wordt, bewaart niet zo goed als de winterharing.

Tijdens de oorlog hebben de haringvissers wonderbare visvangsten gedaan. De oudere lezers zullen zich die grote haringvangsten uit de bezettingsdagen nog wel herinneren. Tot op de paaskaars van de Mechelse kathedraal werd de Here gedankt voor deze vette vangsten in die magere jaren.

De Belgische reders voeren veel vis uit naar Frankrijk. In Engeland wordt onze goedverzorgde IJslandvis op prijs gesteld. (Weet je dat de Engelsen de grootste visverbruikers zijn ? Zeventien kg. per hoofd tegen vijf voor België.) In Duitsland wordt onze ijle haring meest geapprecieerd. In Tsjeko-Slovakije eet men ook graag Belgische haring. Onze vis wordt zelfs naar Zwitserland verzonden.

Toen ik de heer Velthof vroeg of de verzending dan zo snel kon gebeuren, antwoordde hij me dat de vis die vannacht ontscheept werd, reeds om 5 u. 30 uit Oostende-kaai per trein vertrokken is. Vóór de middag is de vis op de markt en 's middags, amper enkele uren na de aankomst in de haven, kan men hem op tafel krijgen

DE GARNAALVANGST

AIME VERBIST (wiens foto je hier ziet) scheen me een typisch Oostendse visser. Terwijl hij daar aan de kaai van het zomerweer zat te genieten in afwachting dat de garnaalschepen zouden binnenlopen, heb ik mijn stoute schoenen aangetrokken en de zwijgzame visser aangesproken.

Ik had me niet vergist : Verbist was wel degelijk een Oostendenaar van het echte ras. De Verbisten zijn garnaalvissers sind 1790 ! Zijn ouders hadden een eigen garnaalschip, en baatten een café uit, daar waar nu de vismijn staat.

Aimé Verbist is zelfs jaren lang vertegenwoordiger van de Oostendse vissers geweest in de gemeenteraad. Hij was maar elf jaar toen hij voor het eerst met de boot van z'n vader garnaal ging vissen. Hij heeft een bewogen leven gehad. In 1914 zijn schip verloren, en uitgeweken naar de Middellandse Zee, waar hij heel de oorlog lang gevist heeft met Beaulieu als thuishaven. Na de oorlog een tijdje als kwartiermeester en bootsman met de Kongoboten van de C.M.B. gevaren en zelfs twee keren naar Argentinië geweest. Maar zijn Oostends vissersbloed riep hem naar zijn vaderstad en garnaalnetten terug. Hij kent nu een rustige oude dag in het Tehuis voor Zeelieden, terwijl zijn twee zonen Albert en Arthur de familietraditie voortzetten. De eerste is kapitein op een Oostendse vissersboot en de tweede motorist

Aimé Verbist, die al de knepen van het vak door en door kent, heeft me in korte woorden een en ander verteld over de garnaalvangst. De boten die je nu ziet binnenlopen (foto 2), zei hij, zijn vannacht rond twee uur uitgevaren. Ze hebben ieder ongeveer vier koppen bemanning. Ze zijn gaan vissen op drie tot vijf mijlen van de kust met hun sleepnetten die mazen hebben van 18 mm. Ze laten die over de zeebodem slepen, want de garnalen leven dicht tegen, en zelfs in 't zand. Die beestjes zijn grijs wanneer ze bovengehaald worden en worden pas rood, nadat ze op het schip met zout gekookt zijn. Alvorens ze gekookt worden, worden ze eerst gezeefd. De kleinsten gaan weer overboord en de overige vangst, die in de Zomer schommelt tussen 50 en 200 kg., gaat dan levend de ketel in. 's Winters is een visser met 20 kg. al tevreden. Dan kosten de garnalen ook veel duurder.

Om een idee te hebben van onze garnaalvangst heb ik de oude visser ook gevraagd of hij me enkele algemene gegevens kon bezorgen. Ja, dat kon hij, die de belangen van zijn kameraden zolang behartigd heeft, zeker. De jaarlijks vangst schommelt tussen de 2 en 4 millioen kg. Zeebrugge overtreft met zijn opbrengst (52 t. h. van de totale vangst) Oostende (33 t. h.). Nieuwpoort bereikt 11 t. h. en Blankenberge moet zich met 4 t. h. tevreden stellen...

Aan de Oostendse kaaien treft men bij het lossen en verhandelen van de vis nog typen aan van het slag van Jan Bart (foto 3). En de lading is maar pas verkocht, of de netten worden reeds hermaasd (foto 4), terwijl de schepen weer bevoorraad worden voor de volgende tocht.

JOHAN DE BRABANDER.

WANNEER JE NAAR OOSTENDE GAAT

en je zoudt de vismijn willen bezoeken, ga dan niet op een Vrijdag zoals vele toeristen doen. Want 's Vrijdags is de minst drukke dag van de week in de vissershaven en in de mijn. De grootste drukte heerst 's Zomers op Dinsdag en Woensdag. Dan kun je het vissersleven aan wal van nabij gadeslaan. Dit is interessant om weten voor onze lezers die hun verlof aan de kust doorbrengen en een uitstapje naar de Oostendse haven voorzien !

DE SCHAT VAN BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

In het kasteel van Beersel verscheen een reusachtige vleder-muis. Isidoor, de gids, zal er de geschiedenis van vertellen...

In die tijd ging de Heer van Beersel, Hendrik van Witthem III, er fier op de beste jachtvalken van uren in de omtrek te bezitten. Ze werden door een bekwaam valkenier afgericht. Op dit miniatuur zie je Hendrik van Witthem met zijn gemalin Isabella van der Spout en hun valkenier. Nu gebeurde het dat...

...de slotvoogd een grote jachtpartij gaf en vele edelen uit Vlaanderen en Brabant waren uitgenodigd. Ze waren allemaal jaloers op de prachtige valken. Op de dag van de grote jacht zelf gebeurde er iets vreselijks...

Het zoontje van de valkenier liet al spelend de beste valk uit zijn kooi ontsnappen... de valk verdween spoorloos!

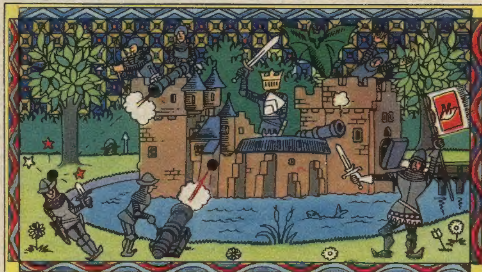
Hendrik van Witthem verdacht de valkenier, die zijn zoon niet wilde verklikken, er van zich door de jaloerse jagers te hebben laten omkopen en liet hem in een vergeetput werpen. Op dit ogenblik scheerde een vledermuis voorbij...

De moeder van de valkenier, die een heks was, betoverde hierop de vledermuis die terstond reusachtige afmetingen aannam en ze sprak daarbij een vermaledijding uit...

De heks bezwoer dat, telkens de grote vledermuis zou verschijnen, er omheil over het Slot van Beersel zou komen... En inderdaad. Toen in 1489 de Brusselaars het slot aanvielen...

...kon Philips de zoon van Hendrik van Witthem, hen een eerste keer afslaan, doch tijdens de tweede aanval verscheen de vledermuis op het kritiek ogenblik. Ze zaaide paniek in de rangen van de verdedigers en het kasteel werd verwoest...

Ga nu even zien of gendarmen al iets vonden... Kom seffens terug... Heb nog dorst...

Op het ogenblik, dat de gids de gelagzaal verlaat, valt een stuk gevouwen perkament uit de omslag. Wiske wil het oprapen...

...als plotseling de sombere silhouet van de vledermuis achter het raam verschijnt...

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

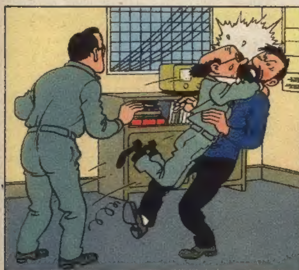
MANNEN OP DE MAAN...

Bij een val heeft professor Zonnebloem het geheugen verloren, doch de kapitein gelukt er in hem te genezen door hem voor « onnozelaar » te schelden. « Hulp », roept de kapitein, « hij is genezen ! »...

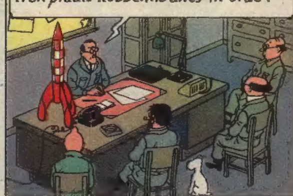

(Wordt voortgezet.)

DE RIT MET

MAC BRODEY deed z'n zweep knallen over de koppen van zijn honden, daarna liet hij z'n arm moedeloos zakken. Wat zou hij bereiken door die honden verder af te jakkeren? Hoeveel mijlen zouden ze nog lopen? Een kwartmijl misschien, indien ze nog zo ver geraakten. Oyoc, de leidershond met zijn geweldige tanden, zakte haast door z'n poten. Hij zou lopen tot hij grommend neerviel in de sneeuw om niet meer op te staan. Zonder hem zouden de overige honden weigeren nog een stap verder te gaan. Mac Brodey had nog slechts vier honden van de acht die hij tien dagen geleden, toen de achtervolging begonnen was, gekocht had. Het ware best te stoppen en de beesten enkele stukken rendier voor te werpen. Terwijl ze dan opgerold en met stijf opstekende pels sliepen, zou hij, met het geweer aan de voet, op sergeant Mug wachten. Van man tot man zouden ze de zaak beslechten, dan was het met die vreselijke nachtmerrie meteen gedaan...

Mac Brodey, Grote Mac, zoals men hem in de kuststreek noemde, wachtte. Hij wist dat de oude Mug ieder ogenblik zou opduiken en hij wist ook dat het geweer, dat hij in de hand hield, totaal overbodig was.

drommel niet verdragen. Op zekere dag was de maat vol. Mac was voor een onderzoekscommissie geroepen en alhoewel dit onderzoek niets opleverde, vroeg Mac zijn ontslag. Hij verkreeg het en als vrij man vroeg hij Midleway rekenschap over zijn daden. Midleway wou hem niet te woord staan en in een vlaag van woede, had Mac Brodey dan zijn revolver afgevuurd. Hij was zich heel zeker niet helemaal bewust van zijn daad, want hij had, enkele minuten te voren, een grote hoeveelheid whisky door de keel gegoten... Daarna was hij gevlucht in de hoop de eenzame streken tussen Banks en Baffin te bereiken en er vergetelheid te zoeken.

Sergeant Mug vond de handelwijze van Mac voor hem en voor heel de politie een grote oneer en daarom had hij de achtervolging ingezet. Hij was de koppigste sergeant die men aan deze en aan gene zijde van de Noordpool aantreffen kon, en sinds hij gehoord had, dat Mac aan het meer van Garry pelsen had verkocht, gleed hij bijna ononderbroken dag en nacht over de sneeuw...

Mac Brodey sloeg de handen voor de ogen; ze deden pijn van in die witte, witte sneeuwvlakte te kijken. Waar bleef die

— Jack Mac Brodey, zei hij langzaam, je bent m'n gevangene..

Hij zou nooit kunnen schieten op de man die twintig jaar lang zijn vriend, zijn broer en zijn chef was geweest, ook al achtervolgde de sergeant hem nu reeds zo lang en zo hardnekkig. Mug had immers vast besloten de moordenaar van luitenant Midleway gevangen te nemen!

Luitenant Midleway was een steeds melkmuil die naar het Hoge Noorden gekomen was en van de mensen en de dingen aldaar geen flauw benul had. Mac Brodey, zijn ondergeschikte, kreeg de ene uitbrander na de andere en hij kon dat voor de

oude Mug nu? Indien hij nog lang uitbleef zou Mac z'n tent moeten opslaan en vuur maken.

Toen Mac, na een poos, nog eens naar het Westen keek, zag hij tegen de rug van de heuvel een zwarte stip. Ze naderde vlug en het duurde niet lang of de honden begonnen te blaffen. Mac hield zijn geweer in de handen geklemd en hij, die nooit angst gekend had, voelde z'n hart kloppen in z'n keel.

De slede stopte en de honden van Mac begonnen nu te blaffen en te grommen, dat men het mijlen ver horen kon. Met een reeks Engelse en Eskimose verwijten en enkele zweepslagen kon Mac de orde herstellen; de honden wisten dat ze met vijanden te doen hadden en daarom gingen ze als duivels te keer!

— Kom er uit, Mug! Toon je, riep Mac Brodey.

Er bewoog niets.

— Sedert je me achtervolgt, had ik je reeds dikwijls bij verrassing kunnen neervellen, maar ik deed het niet. We zullen het als mannen uitvechten!

Hij ging naar de slede van de sergeant en rukte de pelsen weg. Mug lag lijkbleek en onbeweeglijk op z'n slede uitgestrekt. Enkele centimeters onder zijn schouder was z'n pelsjas doorboord. Het duurde een hele poos vooraleer Mac Brodey weer leven in Mug kon wekken en het was in de tent van de vluchteling dat de oude sergeant de ogen opende. Het duurde enkele minuten voor deze de dingén realiseerde, want hij keek verbaasd rond en zweeg.

Eindelijk zag hij naar de man, die hij zo lang achtervolgd had en wiens trekken hij in het halfduister nauwelijks kon onderscheiden.

— Jack Mac Brodey, zei hij langzaam, je bent m'n gevangene.

— Goed. Drink een slok en hou je stil. We praten later over die zaak.

Mug was het daarmee niet eens, al kostte het hem ook een bovenmenselijke inspanning te murmelen:

— Heb Jim-de-Wolf ontmoet... Niet ver van hier... Hij heeft me gewond... Pas op...

Hij onderdrukte een kreet van pijn en viel uitgeput terug neer. Mac reinigde de wonde en lei een verband. Hij stelde tot zijn grote vreugde vast, dat de kogel niet was blijven steken. Daarna maakte hij de inventaris van de levensmiddelen die hij in de slede van Mug gevonden had. Jammer genoeg was de sergeant van de bereden politie niet rijker dan hij zelf! In wapens was hij echter beter voorzien en dat was het voornaamste vermits Jim op komst was.

— Eigenaardig dat hij nu weer met Mug tegenover die schurk stond. Hij voelde zich op slag tien jaar jonger. De nacht was lang en stil. Mac hoorde alleen nu en dan het geknetter van het vuur en het kort geblaf of gereutel van een hond die opschrikte in z'n droom. Mac dacht aan de jaren die hij met Mug gesleten had. De expedities die ze geleid hadden tegen de beruchte Jim-de-Wolf die Noors en Indiaans bloed in de aderen had. Als klein kind was hij opgenomen door een Eskimo die geweldig veel macht over zijn stamgenoten bezat. Jim was lange tijd de grote schrik van de trappers geweest. Met de hinderlagen en strikken door de Canadese politie gespannen lachte hij. Overal had hij handlangers, want iedereen vreesde hem en in het Hoge Noorden werd hij legendarisch. Na enkele jaren trok hij zich in de eenzaamheid terug en men hoorde niet veel meer over hem. Sommigen geloofden zelfs dat hij dood was. Nu stonden Mac en de gewonde sergeant Mug alléén tegenover die geslepen bandiet...

Mac Brodey rekende uit hoeveel tijd het zou vergen naar zijn kleine bergplaats van levensmiddelen te gaan en hoeveel dagen het zou kosten de oude sergeant naar een beschaafder oord te brengen om hem te laten verzorgen. Anderhalve dag naar de schuilplaats en dan nog acht dagen... indien er zich geen onverwachte moeilijkheden voordeden, natuurlijk! Voor dit laatste zou Jim wel zorgen...

De volgende morgen raasde de stormwind over de witte vlakte. Ze kwamen daardoor moeilijk vooruit, maar de wind wiste tevens hun sporen uit en dat was een

DE DOOD

Verhaal van Fr. D'ORGEVAL

Illustraties van REF

groot voordeel. Jim zou het nu wat lastiger hebben. Mug's toestand was licht verbeterd, maar de twee mannen wisselden geen woord met elkaar. Aan het einde van de rit vond Mac het toch nodig uit te leggen waarom ze naar het Noord-Oosten trokken

— Op vijftig mijlen van hier heb ik een kleine bergplaats van levensmiddelen gegraven. Die zullen we nodig hebben

Mug knikte en verder ging de tocht. De gewonde lag op de slede en Mac liep er naast om de last te verminderen. Hij had nu ook de honden van Mug voor de slede gespannen, doch ze waren al even moe als de zijne. De avond van de tweede dag stopte Mac en keek naar de kleine heuvels rechts van de weg. Daar was de schuilplaats. Moeizaam baande hij zich een weg in die richting, terwijl hij z'n stappen telde.

Ja, ginds bij die magere struiken had hij het kostbaar voedsel verborgen... Plotseling bleef hij als aan de grond genageld staan en staarde naar de lange metalen loop, die op hem was gericht, en werd vastgehouden door een arm, een schouder... en daarboven stak een olieachtig geel gezicht uit en twee ogen die blonken van wreedheid. Mac Brodey zou dat gezicht uit duizenden hebben herkend, het was dat van Jim-de-Wolf !

— Jack Mac Brodey, zei Jim langzaam, terwijl de andere de handen opstak, ik zou je dadelijk moeten neerknallen, want je hebt me indertijd het leven zuur gemaakt. Ik hoorde echter dat je thans zelf een vogelvrij verklaard bent, net zoals ik. Ik houd er dus aan je met vrede te laten, dan kun je de politie nog een beetje plagen ! Maar op je slede ligt sergeant Mug en die moet je me uitleveren

— Jim, de sergeant is halfdood !

— 'K zal hem op mijn manier verzorgen

— Dat recht had ik me voorbehouden

— Die man is van mij, vriend ! Ik heb hem het eerst getroffen en je hebt niets anders te doen dan me te gehoorzamen ! Ga terug, neem het pak van de slede en maak dan dat je weg komt, anders zou het je slecht kunnen vergaan ! Vooruit !

Jim kwam twee passen nader en de geweerloop was nu zo dichtbij Mac Brodey dat deze niet meer aandrong. Langzaam marsjeerde hij naar de slede en brak er zich het hoofd over hoe hij Mug uit de nesten zou kunnen halen

— Pas op, jongen, want ik ben niet alleen. Kijk zelf, ik bluf niet !

Met zijn hoofd toonde hij een slede en een dozijn honden waarbij twee gewapende Eskimo's de wacht hielden

— Goed, ik lever je de sergeant uit

— Spreek niet zo luid !

Het was ook nutteloos te trachten Mug van het gevaar te verwittigen; hij was er zo erg aan toe dat hij zijn geweer niet eens grijpen kon

Jack Mac Brodey ging voorop, Jim volgde op enkele passen. Brodey zette zich op de boord van de slede, bukte zich alsof hij het pak in pelsen gewikkeld wou nemen, doch greep de teugels en riep :

— He hop ! Hop ! Vooruit, Oyoc

Een beetje verrast schouderde Jim zijn

Toen het schot knalde, was de slede reeds een heel eind verder...

geweer niet dadelijk en toen hij de haan overhaalde, was de slede al een eind verder. Met zweepslagen aangevuurd waren de honden met een ruk vooruit gesprongen en renden als gek. Een kogel boorde doorheen de pelsmuts van Mac Brodey. Een tweede raakte zijn rechtervoorarm. Zijn hand viel slap langs zijn lichaam en hij moest de teugels in de linkerhand houden.

— Geraakt ? vroeg Mug

— Ja... Ik geloof van wel... Het is niets !

De drie geweren waren nu in actie getreden, maar de slede was reeds buiten schot. Mac schreeuwde van pijn en van vreugde tegelijkertijd De slede gleed nu in de richting van het Westen. In de verte hoorde men het gevloek van Jim en het geblaf van zijn honden. En dan begon een nieuwe achtervolging Ze duurde vier dagen en vier nachten, slechts nu en dan onderbroken door korte rustpozen Jack Mac Brodey waakte gedurende deze tijd Hij vond telkens de kracht een tent op te slaan, de kachel te ontsteken en iedereen zijn klein rantsoen te geven

Weldra moest hij zelfs honden slachten Op 'n nacht begonnen de honden te blaffen; ze beantwoordden het geblaf van Jim's dieren... Men moest hals over kop vertrekken en zelfs een deel van het materieel achterlaten.. Toen stak er een heftige storm op en vluchtelingen en achtervolgers verloren elkaar uit het oog De helse rit werd echter niet opgegeven, want het was de dood die hen op de hielen zat

Plotseling stopte Mac Brodey, bleef enkele ogenblikken staan en zakte dan door de knieën

— Hé, Jack ! Jack ! riep Mug verschrikt Hij trachtte hem weer tot het bewustzijn te brengen. Tevergeefs

Die avond sloeg sergeant Mug zelf de tent op ten koste van een bovenmenselijke inspanning. Z'n wonde was ontstoken en heel de nacht lag hij te rillen van koorts Nadien was hij onverschillig voor de koude, de sneeuw, de dagen en de nachten van de eindeloze poolstreek. Geleid door Oyoc, die nog slechts een schaduw was zo mager en ingevallen waren zijn flanken, vervolgde de slede haar weg naar het Westen toe en op zekere dag zag Mug huizen opdoemen. Dan hoorde hij stemmen en sterke armen trokken hem overeind

— Die ouwe, taaie Mug ! We hebben angst uitgestaan, kerel ! We baden reeds voor je zielezaligheid en nu ben je daar toch ! Gewond ? Arme jongen... maar je hebt woord gehouden, want je brengt de bandiet Mac Brodey mee ! Bravo !

Mug maakt een gebaar om zijn verheugde vrienden het zwijgen op te leggen Hij vond de kracht om zijn pelsmuts af te nemen en moeizaam te antwoorden

— Jongens, over doden niets dan goed Ik ben het niet die Jack Mac Brodey mee brengt, hij is het die me thuisbrengt. Wat Jack voor mij gedaan heeft

Verder bracht hij het niet. De woorden bleven hem in de keel steken en hij boog het hoofd opdat niemand zou zien, dat de sergeant van de bereden politie weende

Toselli

PALMAFINA

VICTORIA

Prosmans

FRANCO SUISSE

PILSBERG

FRIMA

Heudebert

Materne

KUIFJE

DE KUIFJE'S BON

LIJST VAN DE GESCHENKEN

		Punten
1	Prentjes van Reinaert de Vos, vijf reeksen . 1-40, 41-80, 81-120, 121-160 161-196 *Per reeks*	50
2	Afdrukplaatjes Uitgeput	
3	Prentkaarten KUIFJE 2 reeksen *Per reeks*	70
4	Briefpapier KUIFJE	80
5	Wimpel KUIFJE in 3 kleuren	100
6.	KUIFJE's CHROMO'S van de reeks « ZIEN EN WETEN », per reeks van 6 chromo's	
	Vliegtuigen, reeks I	125
	Luchtschepen, reeks I	125
	Spoorwegen, reeks I	125
7	Portefeuille KUIFJE	200
8	Bloc-notes KUIFJE in een étui passend bij de portefeuille	250
	Reservebloc	50
9	Puzzle KUIFJE	350
10	Blokjesspel KUIFJE	500

Er zijn voor het ogenblik geen andere geschenken dan deze welke op onze lijst voorkomen. Geen enkel van deze geschenken is te koop !

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

David Balfour heeft Alan Breck Stewart op de hoogte gebracht van het duivelse plan van de kapitein. Alan Breck is geen katje om zonder handschoenen aan te pakken en toont Hoseason zijn blanke degen.

Aan boord heerst een onheilspellende stilte .

PLOTSELING HOORDE MEN HAASTIGE STAPPEN..

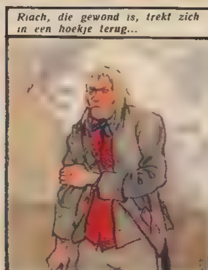

Alan werpt z'n ontladen pistool naar het hoofd van zijn tegenstanders

Riach, die gewond is, trekt zich in een hoekje terug...

Op dit ogenblik zag David enkele mannen, gehoorzamend aan het bevel van Hoseason, afkomen

(Wordt voortgezet.)

De slag bij Kijkduin

door

Rob Ysenbrandt

DE duinen waren zwart van 't volk, en op het strand stonden geladen kanonnen. Zover men zien kon, en in de kim wegnevelend, glinsterden geharnaste troepen: want op de rede kruisten de verenigde vloten van Engeland en Frankrijk, en de Prins van Oranje vreesde een landing.

Het was op 3 Oogst van het jaar 1673. Omstreeks elf uur gierden kogels over 't duin en het volk stoof verschrikt uiteen. De kerk van Scheveningen was geraakt, en stenen kletterden op de straatkeien neer. Aan het duin daverde geschut, en de vijand kroop weer het zeegat in. Daar waakte, met meer dan honderd bodems en vier duizend stukken geschut, Admiraal de Ruyter.

Toen deze statige vloot aan Scheveningen voorbijvoer, ging de Prins in een pink scheep, en betrad het dek van de « Zeventien Provinciën », het admiraal-schip. Zijn vlag, die koen uitwaaide in de bries, was spoedig opgemerkt geweest, en over het water dreunde gejuich. Nauwelijks begroet door de Admiraal met officieren en manschappen omringd, drong hij aan op onverwijlde slag.

— Luitenant-Admiraal, zo besloot hij, uw eerste taak is te beletten dat de retourvloot uit Indië in handen valt van de vijand. Wij staan in voor de kust!

Saluutschoten vlamden en galmden over 't water als de Prins naar de wal terugvoer. Maar 't was door een hoge deining heen dat de kleine pink naar de kust werd geroeid; en eer het avond was plonsden de slagschepen in een woelige zee. Vier dagen lang woedde de storm. De beide vloten, naar zee gedreven, verloren elkander uit het oog. Eerst in de ochtend van de 21e kon de Ruyter zijn vloot in linie scharen, en aan de schepen het voordeel van de wind geven. Ademloos op de duin volgden duizenden zijn meesterlijk beleid.

Daar daverden in 't Westen de eerste volle lagen. Het was de voorhoede, onder Admiraal Banckert, die, geheel in kruitdamp gehuld, op het Frans eskader van D'Estrée aanzeilde. De Fransen antwoordden slagvaardig, maar een dichte motregen zeeg over de vechtenden neer, en zij ontweken het gevecht. Alleen Martel, de onversaagde, was uit de ontkiemming van de strijd niet los te rukken, en terwijl zijn kanonnen vuur en vlam spuwden, moedigde hij als bezeten en zwart van de rook, zijn manschappen aan. Bemerkend dat hij alleen voortstreed, trok hij zich ten slotte ook in de nevel terug.

Op de kampanje van de « Zeventien Provinciën », de verrekijker aan het oog, volgde de Ruyter het verloop van de slag.

— De Fransen laten de Engelsen in de steek, mompelde hij tevreden. Zij beantwoorden het sein van Prins Robert niet. Ik klamp hem aan.

De zeilen bol drong het vlagschip dieper het gedrang in. De motregen zwaar van kruitdamp en door vlammende losbrandingen ontstoken belemmerde aanzienlijk de bewegingen, maar het geheel zijn eskader boorde De Ruyter, al maar door geweldig vurend, dwars door de Engelse smaldelen heen. Voor deze hagel van krijsende kogels die hun takels en zeilen tot flarden schoot, vloden de Engelsen in verwarring. Inderhaast sloten de slagschepen een gordel van beschermende kanonnen rondom hun vlagschip, maar trots de hulp van Banckert, die de Fransen had afgeschud, slaagde Prins Robert erin na zware strijd zijn uiteengeslagen eskader te herenigen en tegen Tromp te richten. Deze had de Engelse achterhoede onder Spragge naar het Noord-Oosten gedreven, en dààr beantwoordde de Engelsman slechts zwakjes de verbeten volle lagen van de slagvaardige Tromp. 't Donderen van zijn geschut dreunde tot tegen de duinen, waar het met luid en bewogen gejuich werd begroet.

Toen de Ruyter zag dat Prins Robert Tromp aanviel, snelde hij zijn vice-admiraal met volle zeilen ter hulp. Deze, keer voor keer door zijn klederen geschoten, maar onvervaard en onverwonnen. had zoeven het admiraalschip « Royal Prince » buiten gevecht gesteld; beschadigd en zonder bezaansmast moest het tijdelijk de linie verlaten. Nu trachtte Tromp het te bemachtigen, maar hij geraakte zelf in de knel, en was verplicht op een ander schip, « De Comeetstar » over te gaan. Spragge, de Engelse admiraal, eveneens genoopt een ander schip, de « Royal Charles », tot vlagschip te nemen, sprong in een sloep, maar schier terzelfdertijd versplinterde een kogel de steven. Hij kon niet zwemmen, en verdronk.

Nog steeds poogde Tromp, uit alle macht vurend, de « Royal Prince » te bemachtigen of in brand te steken; de Ruyter, intussen aangezeild, sprong hem ter zijde, doch Prins Robert wierp nu al zijn slagschepen in 't gevecht, en de toeschouwers op het duin zagen een tijd lang niets dan een donkere wolk waarin de losbrandingen donderend en rood-vlammend oplaaiden.

Maar de Staatse schepen lieten niet los, en de « Royal Prince », tot een hulpeloos wrak geschoten, diende door snel-zeilende fregatten uit de slag getrokken.

De Franse admiraal was op afstand gebleven, en daar hij zich nu ook onbetuigd liet, gaf Prins Robert het sein tot de aftocht. Langzaam hesen de gehavende schepen de gescheurde zeilen, en de vijandelijke vloot dreef af, zonder de Staatsen te hebben verwonnen, en zonder Nederland's grond te hebben betreden. Ook de Ruyter verzamelde zijn gehavende vloot, en stevende, de Statenvlag in top, naar de vaderlandse kust terug.

De Luitenant-Admiraal, die in de slag zijn zoon had verloren, berustte in dit zwaar verlies, en moede uitrustend op zijn ledikant dankte hij God voor de overwinning.

— Monden en tongen ontbreken, zo zuchtte hij, om God's goedheid te vermelden die Hij ons heeft aangedaan.

De Staten van Holland schonken hem, als erkenning van zijn kunde en dapperheid, een rentebrief van zes duizend gulden.

Haiti tijdens de Franse revolutie. De blanken hebben geweigerd de vrijheid te schenken aan de negers. Dr Durand vreest een opstand en stuurt Eustache naar Saint-Gervais om er zijn dochter te halen...

OPSTAND IN SAN DOMINGO

TEKENINGEN VAN CAPRIOLI

Dit stranddorpje is bewoond door enkele plantersfamilies en hun slaven. Het grootste huis hoort toe aan Elisabeth, de vriendin van Hélène.

... de slaapzaal van de negers binnengelopen en gaf aan de opstandelingen zijn laatste instructies voor de revolutie die 's anderendaags 's morgens moest uitbreken.

— Je mag hier niet alleen achter blijven, Elisabeth, zei Hélène tot haar vriendin. Maak je klaar om mee te gaan !

— Maar ik kan mijn huis hier toch niet onbewaakt achterlaten !

(Wordt voortgezet.)

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Admiraal Hein heeft zich meester gemaakt van een Portugese koopvaardijvloot. Weldra komen de twee overige Hollandse escaders het admiraalschip vervoegen en Piet Hein verneemt, dat een groot deel van de bemanning door scheurbuik aangetast is...

ENIGE TIJD LATER...

Weet je het nieuws reeds, Cori ? Wij gaan huistoe ! De toestand van onze schepen laat verdere expedities niet toe !

Ha, dat is fijn ! Ik zal blij zijn weer eens Hollandse grond onder de voeten te hebben !

Enkele maanden zijn verlopen Wij bevinden ons nu in een zeemanskroeg te Texel

Jongens, de vloot van admiraal Pieter Pietersz Hein is zo juist de haven binnengelopen !

ENKELE WEKEN LATER IN DIEZELFDE HERBERG

Men zegt, dat de heren bewindhebbers van de West-Indische Compagnie een nieuwe vloot hebben samengesteld voor een tocht tegen de Spanjaarden.

Ja, met de buit die admiraal Hein tijdens zijn vorige reis gewonnen heeft, kon de Compagnie een en dertig schepen onder zeil brengen.

Het schijnt dat Hein zelf het bevel over de vloot zal voeren. Het doel van de reis wordt echter geheim gehouden. Inmiddels monstert men overal manschappen aan. Ik meld me ook, hoor !

Waar kan men zich laten aanmonsteren ? Die tocht met onbekende bestemming staat me wel aan !

Ik ga ook mee ! Bazin, schenk ons nog een beker. Laat ons drinken op Holland en op admiraal Hein, vrienden !

Weer zijn maanden verstreken. Cori, die nog steeds bij kapitein Carstenz gelogeerd is, maakt alles gereed voor de reis. Op 22 Mei zal de vloot uitvaren. Carstenz, die tijdens de laatste tocht naar Brazilië zwaar gewond werd, ligt nog steeds te bed en zal de reis niet kunnen meemaken.

Cori, kom even hier.

Wil deze papieren naar admiraal Hein brengen. Draag er zorg voor, jongen, want het zijn belangrijke mededelingen over de vloot.

In orde, kapitein !

Wat doe je ? Ga je ze nu nog wegbrengen ? Het is reeds donker !

Ho, de tijd dat ik bang was in het donker is lang voorbij, kapitein !

Heb je dat gehoord, Diego ? Belangrijke documenten. De knecht van Carstenz sprak dus waarheid, toen hij ons in een dronken bui vertelde dat zijn meester meer wist over de vloot !

Komaan, we maken ons meester van die papieren ! Koning Philips van Spanje zal hen naar waarde weten te schatten !

De Spaanse spionnen laten zich van het afdak glijden, lopen de tuin door en hijsen zich over het tuinmuurtje...

Par Dios ! Die jongen verlaat het huis langs de achterzijde !

Opgelet ! Hij opent het poortje !...

Wordt voortgezet.

ONZE VISSERSVLOOT

VELE lezers brengen hun verlof door aan de kust en zien af en toe van op het strand de vissersbootjes voorbij varen. Wanneer ze dan de kans zien, brengen ze ook een bezoek aan de vissershavens van Oostende, Zeebrugge, Blankenberge of Nieuwpoort, want het vissersleven interesseert alle jongens

Wanneer je onze vissers van de vangst ziet terugkomen en hun boten lossen, dan blijft er nog veel onbekend Hoeveel schepen telt onze vloot ? Wat vangen onze vissers ? Welke zijn hun beste seizoenen ? Waar gebeuren hun beste vangsten ? Houden de vissers van hun hard leven ?

Om je op al deze vragen een antwoord te geven, wijden we deze reportage aan dit actuele onderwerp. We zijn overal gaan snuffelen · aan de haven, op de schepen, in de vismijn. We hebben allerlei mensen aangeklampt (en natuurlijk ook een paar blauwtjes opgelopen, maar daar moet men tegen kunnen wanneer men reporter wil spelen !). Sommigen waren in goed humeur. Anderen weer niet. Vissers zijn van nature niet mededeelzaam. Ze zijn niet zoals de jagers, die al hun belevenissen (sterk gekruid met fantasie) opdissen tot vervelens toe...

En ziehier dan wat vissers, scheepsjongens, vishandelaars, de zeevaartdiensten ons wisten te vertellen

— De tonnemaat van de Belgische vissersvloot is tijdens het laatste jaar teruggelopen door het uit de vaart nemen van de kleinste schepen en de uitwijking van zes vaartuigen naar Zuid Amerika. In het totaal hebben we dertig eenheden verloren, verklaarde de heer Klausing, de secretaris van het Verbond van de Belgische Zeevisserij, maar dat wil niet zeggen dat de toestand minder goed is, want onze vloot werd gemoderniseerd. Voortdurend worden er nieuwe vaartuigen uitgerust met radar, en zelfs de kleinste schepen kregen dieptemeters die hen toelaten de haring- en sprotscholen op te sporen. Einde verleden jaar hadden we vierhonderd zeven en twintig vissersboten met een totale tonnemaat van 25.985 ton

DE OOSTENDSE VLOOT

VAN die vierhonderd zeven et twintig schepen bezit Oostende alleen er bijna de helft . twee honderd en vijf met 18.290 ton. Op de tweede plaats komt dan Zeebrugge met honderd zes en vijftig eenheden en dan volgt Nieuwpoort met acht en vijftig schepen. Blankenberge heeft er maar acht : vijf garnaalscheepjes en drie kusttreilers

Directeur Velthof, van de Oostendse vismijn, gaf ons met fierheid nadere inlichtingen over « zijn » vloot

— Ons grootste schip meet 583 ton en is met een en twintig koppen bemand, verklaarde hij. Gemiddeld meet een vissersboot 350 tot 450 ton. (Dat is zowat de tonnemaat van de grote rivierschepen.) Bijna al onze schepen varen met zware olie. Op de vierhonderd zeven en twintig eenheden zijn er maar zeven stoomschepen. Zo'n vissersboot van middelmatige tonnemaat is met 'n veertiental koppen bemand. Dat is reeds een mooie ploeg voor die betrekkelijke kleine boten

Onze voornaamste rederij is de Motorvisserij. N.V.. die je zeker eens moet bezoeken. Ze hebben de modernste vissersboten die er bestaan

Heb je onze vismijn reeds bezocht ? vroeg de heer Velthof Ze werd in Februari l.l. ingehuldigd en wordt algemeen aanzien als de prachtigste verkoopsinstallatie van het vasteland : 7.000 m2 hallen. Kijk, ik krijg zo juist de cijfers binnen van de verkoop van deze morgen. We zijn nu Maandag vandaag... Er werd ongeveer 500.000 kg. vis verkocht ! Er is veel kabeljauw binnengekomen uit de Shetlandvisvelden, White Bank, de Ierse- en de IJslandse wateren. Vandaag bestaat de vangst voor een groot deel uit kabeljauw. Per dag verkopen we hier minstens 100 000 kg. van die vis en een 50 tot 60.000 kg. tong Hier in Oostende verzetten we ongeveer de drie vierden van de Belgische visvangst. Het overige wordt te Zeebrugge en te Nieuwpoort verhandeld

Een specialiteit waar ik ook je aandacht moest op vestigen is onze nieuwe diepvriesinstallatie, die enig is in Europa

DE IJSLANDVAARDERS

IN de haven sprak ik een visser aan die van een schip stapte dat pas toegekomen was. Ik vroeg hem van waar hij kwam, en kreeg te horen dat hij van de IJslandvaart terugkeerde. Al koutend kwam ik te weten dat er thans weer veel op IJsland gevaren wordt, ten gevolge van de overbevissing van de Noordzee De traditie van onze oude IJslandvaarders — waar Juul Filliaert, de auteur van het leven van Jan Bart, dat we in « Kuifje gepubliceerd hebben, een interessant boek aan gewijd heeft — is niet teloor gegaan. In de Winter is de IJslandvaart gevaarlijk, vertelde de visser En wanneer die doorwinterde zeerobben van gevaar spreken, dan mag men veronderstellen dat het geen kinderspel is. Het schip waarop mijn zegsman vaart, meet 150 ton. Vóór de oorlog voer hij op Spanje en Portugal en zelfs naar de Witte Zee en de Bereneilanden. Maar nu vindt men die reizen te ver en te weinig winstgevend. Je moet weten dat één IJslandvaart normaal drie weken duurt en ongeveer 600.000 francs kost. de prijs van een deftig burgershuis '

HET LEVEN OP ZEE

ACHTER een fris glas bier kwam mijn visser los. Hij vertelde in zijn sappig West Vlaams dialect (waarvan een en ander woord me ontglipte), met even veel bezieling over zijn leven op zee. als een kunstschilder over zijn werken. Die geestdrift wordt echter niet zo uitbundig geuit Vissers gebruiken liever een knetterend krachtwoord en onderlijnen met een nijdig straalke pruimsap hun opinies

De man was zestien dagen op zee geweest. (Zo'n tocht duurt tien tot achttien dagen.) Hij kreeg nu drie dagen verlof alvorens weer af te varen

— We zijn in 't goed seizoen, menere, er moet gewerkt worden '

Aan boord is er op ons schip veel werk. De vis moet gekuist. Het bloed moet er uit verwijderd, want anders bederft de vangst. die normaal maar vijftien dagen kan bewaard worden. Al de afval wordt ook gebruikt voor levertraan, veevoeding, enz

Na een tijdje stond de visser plots recht en zei dat hij al lang genoeg gebabbeld had, dat hij naar vrouw en kinders wou met de tijding dat de vangst goed was geweest

WAT VANGEN ONZE VISSERS ?

VOOR het uitstalraam van een viswinkel zou het de meeste lezers moeilijk vallen om de verschillende vissoorten met naam te noemen. indien er geen bordjes bij waren die de prijs en de soort vermelden. Maar kabeljauw, haring en tong en garnaal, kent iedereen. Dat zijn ook de voornaamste vangsten van onze vissersvloot. Om je een idee te maken van de haringvangst. moet je maar even uitrekenen hoeveel bokaaltjes je van vier haringen er zouden kunnen gevuld worden met de vangst van verleden jaar : 8.057.000 kg

(Zie vervolg in dit nummer.)

DE RING VAN GIBIL

Oom Elemir, Henk, Leentje en hun gezellen werden gevangen genomen op het eiland Pasjoetan. 's Nachts sluipt een jong meisje in het gebouw waar zij opgesloten zijn...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(1) De wachter ! Dat de goden ons helpen !

(Wordt voortgezet.)

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN F. CRAENHALS

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON
KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
REDACTIE – ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

EEN KOSTELIJKE VERGISSING

TIJDENS een geweldig onweder boven de streek van Saint-Quentin ging een landbouwster vol angst naar beneden om wijwater te halen, ten einde de hoeve en de inwoners voor onheil te vrijwaren.

Het was pikdonker en zij durfde geen licht maken. Ze taste naar de fles en ging er mee naar boven. Ze goot het vocht in de hand van haar man en om hem nog doelmatiger voor de gevolgen van de bliksem te beschermen, sprenkelde zij hem op z'n aangezicht en daarna ook op het bed. De brave boerin ging vervolgens naar de kamers van haar kinderen die eveneens met het gewijde water werden besprenkeld. Ten slotte maakte de boerin zelf een kruisteken, besproeide haar aangezicht en ging weer naar bed.

De volgende morgen duurde het een tijdje voor het gezin er uit wijs werd... Ja, stellen jullie zich voor, de goede vrouw had inkt gebruikt in plaats van wijwater ! Na een algemene lachbui viel er een diepe stilte, want heel het huis en al de bedden zaten vol inktvlekken en de boer dacht : « Wie zal dat betalen, wie heeft zoveel geld... »

OM EEN HARTCRISIS VAN TE KRIJGEN !

SLUISWACHTERS hebben in de omgeving van Parijs een handtas uit de Seine opgehaald, waarin dollars zaten voor een waarde van 40 millioen francs. De politie stelde dadelijk een onderzoek in en kwam tot de vaststelling dat het hier valse dollars betreft. De kwaliteit van het papier en de gebruikte inkt laten hierom geen twijfel bestaan. De tas, waarin de dollars zaten, was zeer groot en uit kastanjekleurig leder. De politie tracht nu uit te vissen wie de eigenaar was. Hij zal zich wel niet spontaan komen melden en de eerlijke vinders zijn er het hart van in...

FRANSE KASTELEN

DE Franse kastelen zijn terecht door heel de wereld beroemd, want zij behoren tot de mooiste die er bestaan. Voor de oorlog hebben Amerikaanse milliardairs zelfs Franse kastelen gekocht, steen voor steen laten afbreken en wederopgebouwd ergens in Kansas of Oklahoma. (Echte rijkemanshobies !)

De Franse kastelen zijn dadelijk voor een buitenlander in twee categoriën in te delen : vooreerst die van Bourgondië, Gironde en Provence, die aan zoveel wijnsoorten hun naam gegeven hebben : Château Pommard, Château Yquem, enz. En dan zijn er de kastelen die om hun historische en architecturale betekenis bekend zijn : Chambord, Versailles, enz.

Op deze bladzijde brengen we er enkele van de beide categoriën. Vooreerst het verlicht kasteel van Chambord op een feestavond. Dit kasteel werd gebouwd door Frans I, de verwoede vijand van Keizer Karel V. Het is het mooiste van de Loirekastelen.

Onze tweede foto stelt het kasteel van Langeais voor, dat gebouwd werd in 1460 en ook tot de Loirekastelen behoort.

Onze derde foto toont het kasteel van Châteaudun. Een prachtige Middeleeuwse burcht.

En de laatste van onze reeks is het kasteel van Châteauneuf, dat alle Bourgognekenners van name kennen, maar misschien nog nooit gezien hebben.

ZIJN GEHEIM

TE Los Angeles woont een zekere Joseph Louzier, die beweert 121 jaar oud te zijn. Zijn juiste geboortedatum kent niemand, dus is het mogelijk dat Louzier lichtelijk overdrijft. Een olijkerd is hij in ieder geval, want toen een reporter hem vroeg de formule te geven voor een lang leven, antwoordde hij : « Blijven ademen, jongen... Blijven ademen ! »

Alle baten helpen

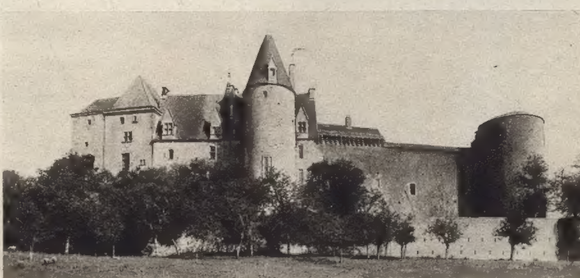
GROOT-BRITTANNIE moet bezuinigen en nog bezuinigen. De Engelse posterijen hebben thans besloten brieven voor het buitenland, die door de afzender niet gefrankeerd zijn, zelf van een postzegel te voorzien... De reden van deze menslievendheid ? Het daarna geïnde strafporto, komt de Engelse kas en niet die in het land van bestemming ten goede !

EEN PECHVOGEL

IN Glasgow kreeg de zakkenroller Francis Ryan zestig dagen « bak », nadat hij zijn vakbekwaamheid had willen tonen op een pleziervaartuig... Op de boot zaten twintig politieagenten die in burgerpak en met hun dames een vacantiereisje maakten. Je moet maar pech hebben !

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN J. MARTIN

In het kasteel van Hoog-Koenigsburg werd een misdaad gepleegd. Op het ogenblik dat de politie ter plaatse komt, zijn Lefranc en Jan slaags geraakt met de bandiet.

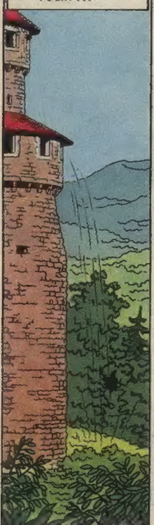

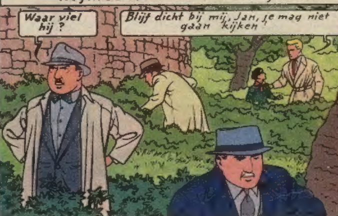

(Wordt voortgezet.)